

PUTOVÁNÍ na Pálavě

Tento rok náš novopečený oddíl Artemis zažil svůj historicky 1. puták. Putovaly jsme okružně okolo Pálavy a kromě kolavých noh a žízne jsme zažily obří spoustu krásných výhledů nebo silných zážitků.

DEN 1.

Již chvíli poté, co jsme bez větších ztrát dorazily na místo, nás čekala první zkouška. Musely jsme zvládnout překážku, které jsme v souběhu okolností čelily. Touto nevydanou hrozbou byl bezjmenný kopec. Hora dominující jinak ploché Pálavě. Přes spoustu potu a nadávek jsme ji však nakonec silou jednoty a přátelství překonaly. Čekala nás odměna v podobě Dívčích hradů a následně další stoupání a klesání. Pokojnou chůzi narušilo snad jen občasné házení boba.

První den jsme zakončily v kempu, který nás v mnoha ohledech překvapil. Místo louky se nám před zraky rozložila děsivá série pochybných chajd. Mimo jiné jsme měly možnost objevit zbrusu nový způsob vylučování, a to při pohledu dětí oblečených v country oblečích (to však některým z nás nevyhovovalo, tudíž jsme se uchýlily k blízkým koprivám). Celý den byl zakončen konzumací ovoce přineseného z krutého zevnějšku alfa týmem našeho oddílu a aby nám nechybělo snad ani o prázdninách nepřítomné vzdělání, Kája, náš spasil, zkušeně vytasila Povědky malostranské. A tak už jsme se mohly uchýlit spát s myšlenkou, že se dost možná už nikdy neprobudíme, naprosto natěžené budoucích zážitků.

DEN 2.

Se smíšenými pocity z ranního probuzení, ve kterých převažovala radost ze života a ranní únava, jsme se vypravily na novou cestu, která tentokrát

spocívala z pohodového terénu bez větších výškových převýšení napříč plochou Pálavou.

Naše cesta našla konce v kempu Apollo, kde jsme i po zkušeném postavení stanů mohly užívat krás a tajů kempových vysoce aromatických toalet a sprch. Celý den byl zakončen konzumací špekáčků a spokojeně jsme se odebraly do stanů

DEN 3.

Do dalšího dne jsme se probudily promoklé, s batohama i věcmi plnými slz letního deště. Toto trauma jsme však postupně zpracovaly a již po chvíli jsme byly připraveny vyrazit objevovat okolní krásy. Prály jsme si okolí zámku Lednice včetně skleníku a i po těchto vyčerpávajících událostech jsme se odhodlaly k brutálnímu výstupu k Apollohovu chrámu. Pak už zpět do kempu a další ráno do našeho milovaného, slzami štěstí oplývajícího, Lidečka.

Poté, co jsme se živé, zdravé a bez větších újem na psychické způsobilosti odebraly do Lidečka, jsme zjistily velmi příjemnou zprávu. Jakožto nadaní studenti s obrovským potenciálem jsme obdržely stipendium na proslulou školu v New Yorku. Čekal nás tedy let, který však už zas tak šťastný nebyl.

Letadlo spadlo a my se tak ocitly na opuštěném ostrově bez stopy civilizace. Uprostřed temné a kruté noci jsme musely najít cestu zpět do tábora, až pak jsme mohly v klidu spocínout na své lůžka.

Postupně jsme se učily přezívat v krutém prostředí - postavily příušťky nebo založily ohniště a uvařily jídla. Když se ostrov začal zdát obytnějším a vidina života zde příjemnější, jednoho z nás přestalo bavit toto čekání. Rozhodl se na vlastní pěst pokusit dostat z ostrova. Další den na nás čekal nepříjemný pohled. Visel. Visel na útronech, mrtvolně bledý, snad proto, že mrtvým byl.

Nášly jsme až příliš mnoho důkazů, které vypovídaly o tom, že tato smrt byla jen ledajakou sebevraždou. Nedaleko jsme našly dopis. Dopis o tom, že ho něco pronásleduje. Pronásleduje a jde po něm. Vycítit nám fakt, že jsme ho nepostlechly a nepodpořily v útěku z ostrova. Také nám zanechal artefakt, který by měl mít nějaký důležitý účel, o kterém se už však nezmínil.

Ještě tu noc jsme byly vyburcovány ze spánku a byly přinuceny vydat se na nebezpečnou výpravu. Zamířily jsme do skalek, do úkrytu stvořeného, které je inteligentní a především nebezpečné. Když jsme překonaly strasti cesty a pomocí týmové práce se dopravily do skalního městečka, spatřily jsme to. Monstrum majestátního vzhledu, jak na nás sblíží z vrcholu nejvyšší skály. Monstrum nás však nezabilo, dalo nám na výběr. Mohly jsme obětovat sebe - odvážná a obětavá volba - či se zbavit našich přátel, a tak nadále žít s výtčkami. Obě skupinky prokázaly své myšlení hodno Persea a úspěšně unikly bez ztrát či újem na zdraví.

Nacházely jsme se však v ošemetné situaci. Na ostrově s námi něco bylo, něco, co po nás šlo. A už brzy to projevilo svou přetlmannost. Další z nás byl brutálně zabit - podřezán, a to přímo ve středu náměstíčka. Docházelo nám, že se ocytuje ke katastrofě, která by nás mohla všechny zničit.

Začaly jsme opevňovat tábor a připravovat se na bitvu, jež vše rozhodne. Se setměním to vše začalo. Armáda monster se začala probíjet dovnitř. Po ukrutném boji jsme zahynaly první vlnu, více než kdy dřív jsme si uvědomovaly, že musíme z ostrova co nejdříve zmizet. Postavily jsme si vory a vyrazily k pobřeží. Cestou jsme však opět narazily na armádu monstra, ale vzhledem k naší síle a odhodlanosti byla poražena a my mohly pokračovat v cestě za svobodou. Hlavně být co nejdál od toho proklátého ostrova.

Konečně! Spatřily nás pátrací vrtulníky armády, a tak jsme se mohly vrátit do našeho milovaného domova.

Fuska 2022